

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 51/2012-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., Č., zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 283/2010 z 19. januára 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. mája 2011 faxovou správou a 3. mája 2011 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 283/2010 z 19. januára 2011.

Sťažovateľka podaním z 18. novembra 2011 doručeným ústavnému súdu faxovou správou 19. novembra 2011 a poštou 22. novembra 2011 v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o podanom dovolaní proti namietanému rozsudku krajského súdu doplnila sťažnosť o relevantné skutočnosti, na základe ktorých namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011, a v tejto súvislosti upresnila a doplnila petit sťažnosti. V tých istých dňoch, t. j. faxovou správou 19. novembra 2011 a poštou 22. novembra 2011, sťažovateľka doručila ústavnému súdu ďalšiu sťažnosť z 18. novembra 2011, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 283/2010 z 19. januára 2011, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011.

Podaním z 5. decembra 2011, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 6. decembra 2011, právna zástupkyňa sťažovateľky oznámila ústavnému súdu, že „podanie spoločnosti označené ako sťažnosť pre porušenie základných práv zo dňa 18. 11. 2011, ktoré bolo Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručené faxom a následne písomne, je skompletizovaním predchádzajúcich podaní spoločnosti N., s. r. o. zo dňa 30. 04. 2011 a 18. 11. 2011 (doplnenie sťažnosti), vedených toho času pod sp. zn. RVP 1023/2011.

Spoločnosť N., s. r. o. uvedeným postupom nesledovala duplikovanie svojich podaní, resp. konaní pred ústavným súdom, ale výlučne ochranu svojich práv bez rizika spojeného s uplynutím lehoty na podanie sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu Žilina zo dňa 19. 01. 2011, sp. zn. 13 Cob/283/2011, ktorého zrušenia sa domáha dovedna s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09. 08. 2011, sp. zn. 10 Obdo/18/2011 v skompletizovanej sťažnosti zo dňa 18. 11. 2011. Z týchto dôvodov spoločnosť N., s. r. o. považuje sťažnosť zo dňa 18. 11. 2011 za konečné podanie

v namietanej právnej veci a navrhuje, aby ústavný súd rozhodol v zmysle tejto sťažnosti a pripojených príloh.“

Z obsahu sťažnosti (v znení jej doplnenia) a jej príloh vyplýva, že L. B., s miestom podnikania Č. (ďalej len „žalobca“), sa žalobou doručenou 1. februára 2010 Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti sťažovateľke ako žalovanej zaplata sumy 2 284,34 € s príslušenstvom. Podľa sťažovateľky „žalobca nárok založil na tvrdení, že sťažovateľke vykonal na základe ústnej objednávky a predchádzajúcej dohody opravu podláh a schodov nivelizáciou, na ktorú vystavil dňa 05. 09. 2007 faktúru č. 19/2007, na sumu 2.284,34 €, splatnú 12. 9. 2007, ktorú sťažovateľ nezaplatil“.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 Cb 22/2010 z 22. júna 2010 zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 2 284,34 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2 284,34 € od 13. septembra 2007 do zaplataenia. Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania v sume 777,33 €. Podľa sťažovateľky okresný súd „mal za preukázané, že suma 2.284,34 € žalobcovi prináleží, nakoľko existovali dve dohody o prácach, resp. dve časti dohody (najskôr o oprave podláh chodieb, neskôr schodov), ktoré opodstatňovali vyššiu cenu diela ako žalovaným tvrdených 25.000,- Sk až 30.000,- Sk, pričom sťažovateľ nepreukázal tvrdené vady ani včasnosť ich uplatnenia“.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 13 Cob 283/2010 z 19. januára 2011 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi sumu 1 382,53 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 382,53 € od 13. septembra 2007 do zaplataenia potvrdil, pričom zároveň zmenil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi 901,81 € s príslušenstvom tak, že žalobu o zaplataenie 901,81 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 901,81 € od 13. septembra 2007 do zaplataenia zamietol. Odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách prvostupňového konania tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového konania v sume 78 € a súčasne sťažovateľku zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania v sume 60,03 €. Podľa sťažovateľky krajský súd „na rozdiel od okresného súdu,

nepovažoval za podstatné, koľko dohôd bolo k vykonaným prácam uzavretých a neuznal ani faktúru, ktorú žalobca uplatnil pri podaní žaloby. Žalobcovi ale priznal sumu 1.382,53 €, ktorá zodpovedala inej faktúre žalobcu s rovnakým číslom (č. 19/2007), dňom vystavenia (05. 09. 2007) a dňom splatnosti (12. 09. 2007). Krajský súd takto rozhodol, hoci žalobca tvrdil, že faktúru na sumu 1.382,53 € nemá a nevedie ju v účtovníctve.“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako procesne neprípustné.

Sťažovateľka podrobne opisuje udalosti, ktoré predchádzali podaniu jej sťažnosti ústavnému súdu v jej právnej veci. K namietanému porušeniu svojich základných práv v rámci konania pred súdmi jednotlivých stupňov poukázala najmä na tieto skutočnosti:

«Sťažovateľ totiž uplatnil pred okresným, krajským aj najvyšším súdom zhodné námietky o nezistených náležitostiach ústnej zmluvy o dielo, o nepreukázanej kvalite a cene prác, o nedostatku vecnej legitímácie sťažovateľa a o premlčanom nároku žalobcu zo žalovanej istiny. Tieto námietky tvorili aj obsahovo zhodné odvolacie a dovolacie dôvody. Krajský súd však dôvody odvolania neposúdil alebo ich posúdil nesprávne a najvyšší súd sa dovolaním vôbec vecne nezaoberal. V konečnom dôsledku tieto námietky sťažovateľa ostali nepreskúmané a rozhodnutie najvyššieho súdu vo väzbe na ich obsah arbitrárne...»

Okrem uvedených námietok sťažovateľ v dovolaní namietal zásadnú nezákonnosť rozhodnutia krajského súdu v tom, že žalobcovi priznal sumu 1.382,53 € s prísl. v rozpore s obsahom súdneho spisu a bez náležitých podkladov v dokazovaní, v dôsledku nesprávnej voľby postupu podľa ust. § 213 ods. 3 O. s. p. Krajský súd totiž priznanú sumu 1.382,53 € vyvodil z faktúry, o ktorej žalobca v konaní opakovane tvrdil, že ju nemá, že ju zlikvidoval (stornoval) a nezaviedol do účtovníctva, pretože ju nahradil žalovanou faktúrou na 68.818,- Sk (2.284,34 €). Krajský súd teda rozhodol na základe fotokópie žalobcom popretej a nezaúčtovanej faktúry, a na jej základe priznal aj daň z pridanej hodnoty (6.650 Sk), čo bolo absolútne nenáležité plnenie, nezlučiteľné so zákonom,

pravidlami logiky aj zdravého úsudku, pretože znamenalo pre sťažovateľa stratu a pre žalobcu príjem daňovo a účtovne nevykázateľného plnenia...

Najvyšší súd ponechal vyššie uvedení námietku nepovšimnutú, iba lakonicky poznamenal cit „túto faktúru (na sumu 41.560,- Sk) spomína aj právna zástupkyňa žalovaného na odvolacom pojednávaní, keď odôvodňuje správnosť svojho tvrdenia, že išlo o jednu alebo dve dohody o vykonaní prác, avšak po zopakovaní dokazovania aj týmto dôkazom nemala k nemu žiadne pripomienky“. Toto konštatovanie je síce pravdivé, ale zároveň vyňaté z celkového kontextu dokazovania, ktoré bolo k faktúre na 41.560,- Sk vykonané, ktoré vyplývalo zo súdneho spisu a ktoré opísal sťažovateľ aj vo svojom dovolaní. Faktúru na sumu 41.560,- Sk totiž žalobca nežiadal zaplatiť a ani ju súdu nepredložil. Faktúru predložil sťažovateľ, aby preukázal, že neexistovali dve dohody o prácach a že išlo iba o účelové tvrdenie žalobcu, ktorým chcel zvierohodniť svoju pochybnú dvojitú fakturáciu tých istých prác zakaždým v inej cene 68.818,- Sk a 41.560,- Sk...

Krajský súd na pojednávaní dňa 19. 01. 2011 vykonal dôkaz prečítaním faktúry na sumu 41.560,- Sk ako súčasť spisu. Sťažovateľ sa domnieval, že súd faktúru vnímal a vyhodnotil aj v kontexte jeho vyjadrení a stanovísk, ktoré boli taktiež obsiahnuté v súdnom spise. Sťažovateľ preto pri opakovaní dôkazu faktúrou na 41.560,- Sk nemal žiadne stanoviská a vyjadrenia, v čom najvyšší súd nachádzal iný rozmer vedomej nečinnosti a pasivity, pri ktorej nemožno konštatovať odňatie postupu podľa ust. § 213 ods. 2 (správne odsek 3) O. s. p., a ktorej nevyhnutným následkom je prípadný neúspech v spore. V týchto úsudkoch sa ale najvyšší súd zásadne mylil, pretože za prvé, práve sťažovateľ bol v konaní aktívny a predložil prakticky všetky dôkazy (žalobca predložil iba faktúru na 68.818,- Sk a výzvy na zaplatenie) a za druhé, sťažovateľ ani nebol celkom neúspešný, pretože krajský súd žalobu zamietol v cca. 1/3 požadovanej sumy. Jediným motívom dovolania (a nateraz aj sťažnosti) bolo dosiahnuť, aby vec bola rozhodnutá rozsudkom, ktorý by – na rozdiel od rozsudku krajského súdu – neznamenal legalizáciu príjmov, ktoré žalobcovi neprináležia skutkovo, právne, účtovne a ani daňovo...

Preto pokiaľ aj sťažovateľ namietal odňatie možnosti konať pred súdom, namietal ho v intenciách postupu a rozhodnutia krajského súdu, ktorý za základ svojho rozhodnutia prijal žalobcom popieranú, nezaúčtovanú a vo fotokópii predloženú faktúru na sumu 41.560,- Sk. O tom, že krajský súd priznáva žalobcovi sumu 1.382,53 € s prísl. sa sťažovateľ

samozrejme dozvedel až v okamihu, keď krajský súd vyhlásil rozsudok s uvedením dôvodov priznania tejto sumy. Dovtedy sťažovateľ o dôvodoch priznania sumy 1.382,53 € netušil, a logicky ani nemohol predkladať vyjadrenia a dôkazy, ktorými by chybné úvahy krajského súdu vylúčil. Najvyšší súd sa o tejto situácii vyjadril ako o následku nečinnosti a pasivity sťažovateľa, ale skutočná chyba nastala na strane krajského súdu, ktorý porušil procesnú zásadu, že dispozícia s predmetom konania nepatrí súdu, ale žalobcovi, a pritom sa svojvoľne odchyľil od rozsudku a dôvodov žaloby a od titulu a sumy, ktoré žalobca žiadal zaplatiť...

K priznaniu sumy 1.382,53 € s prísl. totiž nedošlo po čiastočnom späťvzati žaloby ani súdnym zmierom, ale len na základe nesprávnej úvahy krajského súdu, založenej na nesprávnom právnom posúdení veci a/alebo na vade konania, spočívajúcej v tom, že krajský súd konštatoval iné skutkové zistenia ako okresný súd bez vlastného dokazovania a iba na základe prečítania dokladov, tvoriacich súdny spis. Sťažovateľ v dovolaní poukázal na tento nedostatok spolu s citáciou právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z inej právnej veci (sp. zn. 3 Obo 43/2007), podľa ktorého ide o porušenie ust. § 213 ods. 3 O. s. p (predtým odsek 2) a o odňatie možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. Najvyšší súd sa od tohto právneho názoru odchyľil bez bližšieho uvedenia vlastných úvah, čo svedčí o zjavnej arbitrárnosti jeho rozhodnutia o odmietnutí dovolania...»

Sťažovateľka tvrdí, že „v danej veci nebol dodržaný princíp právnej istoty vo všetkých uvedených konotáciách...

Sporný prípad je založený na nároku žalobcu z ústne uzavretej zmluvy o dielo, pri ktorej absentuje písomná forma a preukázateľne iná ako zákonná úprava zmluvy o dielo, vyplývajúca z ust. § 536 a nasl. Obz...

Sťažovateľ namieta, že prejednávajúce súdy obsah ústnej zmluvy náležite neskúmali, k rozhodujúcim prvkom právneho vzťahu založeného touto zmluvou nevykonali zodpovedajúce dokazovanie, alebo k nim prijali závery, ktoré v žiadnej súvislosti nevyplývali z vykonaného dokazovania a obsahu súdneho spisu...

To platí najmä vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, ktorý priznal žalobcovi cenu diela aj bez toho, aby ustálil kvalitu vykonaných prác. Sťažovateľ v odvolaní, jeho doplnení

aj na pojednávaní pred krajským súdom namietal, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci kvalitu vykonaných prác, ako napr. stavebný denník, súpis prác alebo iný záznam. Za tejto procesnej situácie bolo priznanie ceny prác v rozpore s výslovným znením a účelom relevantnej právnej úpravy, najmä ust. §§ 548 ods.1, 554 ods. 1, 324 ods. 3 a 325 Obz, ktoré podmieňujú vznik nároku na cenu diela (prác) riadnym, t. j. kvalitným vykonaním...

Krajský súd viedol zisťovanie len k otázke, či sťažovateľ preukázal vady vykonaných prác. Sťažovateľa tak zaťažil plnou dôkaznou povinnosťou (k vadám) bez toho, aby požadoval dôkazy aj zo strany žalobcu (ku kvalite)...

Zásadnou vadou rozhodnutia krajského súdu bolo, že cenu prác (1.382,53 €) a jej splatnosť (12. 09. 2007) nevyvodil zo žalovanej faktúry č. 19/2007 na sumu 68.818,- Sk (2.284,34 €), ale z inej faktúry žalobcu č. 19/2007 na sumu 41.560,- Sk (1.382,53 €). Žalobca sa pritom v konaní výslovne a opakovane zmienil, že faktúru č. 19/2007 na sumu 41.560,- Sk nemá, pretože ju zlikvidoval (stornoval) a preto nezaviedol do účtovníctva. Krajský súd tak v podstate priznal cenu prác podľa neexistujúcej faktúry, čo je nezlučiteľné so zákonom, pravidlami logiky aj zdravého úsudku, nakoľko ide o legalizáciu daňovo a účtovne nevykázaného plnenia. To samozrejme platí aj o priznanom úroku z omeškania a priznanej DPH 6.650,- Sk, keďže túto daň žalobca pre nezaúčtovanie faktúry nikdy neodviedol...

Tieto námietky sa samozrejme vzťahujú aj na posúdenie dňa splatnosti faktúry na sumu 41.560,- Sk (12. 09. 2007) a prvého dňa omeškania s jej úhradou (13. 09. 2007), podľa čoho krajský súd určil sťažovateľovi, odkedy má žalobcovi platiť úroky z omeškania. Je totiž zrejmé, že keď faktúra bola sťažovateľom vrátená a navyše v súdnom konaní žalobcom popretá ako neexistujúca, nemohla byť ani podkladom pre žalobcom uplatnený úrok z omeškania.

V rozhodnutí krajského súdu nie je žiadna zmienka o mieste vykonania prác, ktorým bola budova čs. ... na pozemku p. č. KNC ... v k. ú. Ž. Určenie miesta malo v okolnostiach prípadu význam z hľadiska správneho posúdenia námietky nedostatku pasívnej vecnej legitimácie, ktorú sťažovateľ založil na preukázanom tvrdení, že vlastníkom opravovanej budovy bola iná spoločnosť (S., v. o. s.), ktorá bola aj skutočným investorom vykonaných prác...

V rozhodnutí krajského soudu nie je žiadna zmienka o okamihu uzavretia zmluvy a vykonania prác, ktorým bol prelom rokov 2005/2006, resp. január r. 2006. Určenie času malo v okolnostiach prípadu význam z hľadiska správneho posúdenia námietky premlčania, ktorú sťažovateľ založil na preukázanom tvrdení, že žaloba bola na súde podaná dňa 01. 02. 2010, teda po uplynutí všeobecnej 4-ročnej premlčacej lehoty podľa ust. § 397 Obz.“.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že namietaným rozsudkom krajského soudu a uznesením najvyššieho soudu došlo k porušeniu princípu konania a rovnosti strán. V súvislosti s týmto konštatovaním ako prejav nerovného zaobchádzania sťažovateľka uvádza, že «krajský súd v súvislosti s otázkou vykonania prác zaťažil plnou dôkaznou povinnosťou sťažovateľa, bez toho, aby dôkazy požadoval aj zo strany žalovaného...

Ďalším prejavom nerovného zaobchádzania je konštatovanie krajského soudu, že „sťažovateľ nepreukázal vady prác“...

Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd v súvislosti s otázkou ceny prác nezohľadnil na vierohodnosť žalobcu fakt, že opakovane - v závislosti od vývoja skutkovej situácie - zásadným spôsobom menil svoje skutkové tvrdenia ohľadom počtu uzavretých dohôd, a že preukázateľne pochybným spôsobom menil žalovanú faktúru č. 19/2007.».

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti N., s. r. o., sídlo: Č., IČO: ..., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd rozsudkom Krajského soudu v Žiline zo dňa 19. 01. 2011, sp. zn. 13 Cob/283/2010 a uznesením Najvyššieho soudu Slovenskej republiky zo dňa 09. 08. 2011, sp. zn. 1 Obdo/18/2011, bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského soudu v Žiline zo dňa 19. 01. 2011, sp. zn. 13 Cob/283/2010 a uznesenie Najvyššieho soudu Slovenskej republiky zo dňa 09. 08. 2011, sp. zn. 1 Obdo/18/2011 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému soudu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť spoločnosti N., s. r. o., sídlo: Č., IČO: ..., trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet právneho zástupcu spoločnosti JUDr. M. P., advokátky, č. ú. ..., vedený v peňažnom ústave ..., do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru (a aj čl. 46 ods. 1 ústavy), ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESLP možno posúdiť len so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz

Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie (IV. ÚS 132/2011).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Cob 283/2010 z 19. januára 2011

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v prvom rade namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu. Základom jej argumentácie je tvrdenie, že krajský súd *„nesprávne a nedostatočne ustálil skutkový stav veci, zrejme z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, eventuálne vady konania, spočívajúcej v tom, že konštatoval iné skutkové zistenia ako okresný súd bez toho, aby sám vykonal dokazovanie“*.

Podľa sťažovateľky kľúčový nedostatok namietaného rozsudku spočíva v tom, že krajský súd ním *„žalobcovi priznal sumu 1.382,53 € s prísl. v rozpore s obsahom súdneho spisu a bez náležitých podkladov v dokazovaní, v dôsledku nesprávnej voľby postupu podľa ust. § 213 ods. 3 O. s. p.“*. Okrem toho sťažovateľka tvrdí, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil v súvislosti s jej námietkami, ktorými poukazovala na nezistené náležitosti ústnej dohody o dielo, nepreukázanú kvalitu a cenu prác, nedostatok svojej vecnej legitimácie v konaní a premlčanie nároku žalobcu zo žalovanej istiny.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal príslušnú spisovú dokumentáciu z okresného súdu, z ktorej zistil najmä tieto právne skutočnosti:

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 Cb 22/2010 z 22. júna 2010 zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 2 284,34 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2 284,34 € od 13. septembra 2007 do zaplatenia predovšetkým na základe svojho zistenia, že *„navrhovateľ vykonal dielo pre odporcu v súlade s ústnou obchodno-právnou dohodou,*

ktorá bola rozšírená o ďalšiu dohodu. Súčasťou tejto dohody bola cena diela špecifikovaná za 1 m² upravenej plochy a preto uplatnený nárok navrhovateľa, ktorý vyfakturoval odporcovi faktúrou č. 19/2007 vystavenou dňa 5. 9. 2007, splatnou 12. 9.2007 na sumu 2.284,34 Eur (68.818,- Sk) je dôvodný a návrhu v celom rozsahu vyhovel.“.

Krajský súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 13 Cob 283/2010 z 19. januára 2011 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi sumu 1 382,53 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 382,53 € od 13. septembra 2007 do zaplataenia potvrdil. Rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi 901,81 € s príslušenstvom zmenil tak, že žalobu o zaplataenie 901,81 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 901,81 € od 13. septembra 2007 do zaplataenia zamietol.

Krajský súd takto rozhodol s poukazom na to, že „výsledky zopakovaného dokazovania pred krajským súdom a následné právne posúdenie, prijaté závery odvolacím súdom tak, ako sú jednotlivo zdôvodňované vyššie, sa premietli do výroku vyhláseného rozsudku krajským súdom, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Čadci vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.382,53 Eur, ako sumy predstavujúcej žalobcom preukázanú cenu diela, keďže nebola žalobcom dokázaná vyššia cena diela, prípadne jej navýšenie oproti 1.382,53 Eur (pôvodne 41.650,- Sk), spolu s potvrdením výroku rozsudku okresného súdu v 14,25 % úroku z omeškania ročne, ktorý je žalovaný povinný zaplatiť zo sumy 1.382,53 Eur od 13. 9. 2007 do zaplataenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku...“.

Pokiaľ žalobca nepreukázal cenu diela 68.818,- Sk, t. z. 2.284,34 Eur, tak pri dokázanej cene diela 1.382,53 Eur rozdiel v tejto cene bol pri zmene rozsudku Okresného súdu v Čadci podľa § 220 O. s. p., a to vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 901,81 Eur so 14,25 % úrokom z omeškania ročne od 13. 9. 2007 až do zaplataenia zamietnutý ako nedôvodný nárok.“.

Vychádzajúc z uvedených zistení ústavný súd poukázal na relevantnú časť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, v ktorom sa najmä uvádza:

„K procesnému postupu krajského súdu, ktorý v odvolacej právnej veci nariadil pojednávanie, sa poukazuje na ust. § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p., keďže odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné zopakovať dokazovanie, ktoré bolo vykonané pred okresným súdom.

Podľa § 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný .

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Za aplikácie vyššie citovaných zákonných ustanovení preto krajský súd mohol prejednávať v odvolacom konaní napadnutý rozsudok okresného súdu len v medziach a v rozsahu tých odvolacích dôvodov, ktoré boli dané žalovaným v zákonnej odvolacej lehote a ktoré boli obsiahnuté v písomne podanom odvolaní zo dňa 7. júla 2010 na č. l. 110 - 115 spisu. V zmysle doručeníek od rozsudku okresného súdu bolo zistené, že právnej zástupkyňi žalovaného bolo prvostupňové rozhodnutie doručené dňa 22. 6. 2010 a zákonom stanovená lehota 15 dní na podanie odvolania začala plynúť od 23. 6. 2010 a jej posledný deň pripadol na 7. 7. 2010. Vzhľadom k uplynutiu odvolacej lehoty, za rešpektovania ust. § 212 ods. 1, § 205 ods. 3 O. s. p. krajský súd nemohol už prihliadať na doplnené dôvody odvolania v podaní zo dňa 24. augusta 2010, doručenom na Okresný súd Čadca dňa 24. 8. 2010, pretože k doplneniu odvolania došlo až po uplynutí odvolacej lehoty. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ v doplnenom odvolaní zo strany žalovaného odzneli odvolacie dôvody, ktoré neboli obsiahnuté v podanom odvolaní zo dňa 7. júla 2010, nemohli tvoriť relevantné odvolacie dôvody a nimi sa krajský súd nezaoberal. Súčasne sa poukazuje k rozsahu odvolacích dôvodov na písomné podanie odvolania žalovaného zo dňa 7. júla 2010, v rámci ktorého neboli konkrétnym a určitým spôsobom vykvalifikované námietky k uplatnenému a okresným súdom priznanému príslušenstvu - úroku z omeškania vo výške 14,25 % ročne, preto pokiaľ právna zástupkyňa žalovaného až na nariadenom ústnom odvolacom pojednávaní vznášala odvolacie dôvody k príslušenstvu, a to k úroku z omeškania, bolo tak uskutočnené zo strany žalovaného až po uplynutí odvolacej lehoty, ktorá skutočnosť mala dôsledok, že v tomto smere námietky nemohli rovnako tvoriť relevantný odvolací dôvod. K úplnosti je potrebné zdôrazniť, že úrok z omeškania ako príslušenstvo k pohľadávke je nárokom žalovateľným na súde, a preto ako každý iný nárok je potrebné v prípade jeho namietania protistranou túto obranu konkrétnym a určitým

spôsobom kvalifikovať, uviesť skutočnosti, právne zhodnotenia, a to v prípade vyvolania odvolacieho konania do uplynutia zákonnej odvolacej lehoty, inak po jej uplynutí už nie je možné takúto dodatočne predkladanú obranu akceptovať. Krajský súd súčasne poukazuje aj na vykonané procesné poučenie pred okresným súdom podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a obsah tohto zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého všetky dôkazy a skutočnosti sa musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie pred okresným súdom, pretože skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Z ust. § 120 ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 205a O. s. p. vyplýva princíp neúplnej apelácie v odvolacom konaní. Z priebehu konania pred okresným súdom, z obsahu spisu bolo nepochybne preukázané, že žalovaný neoznačoval, nepredkladal dôkazy, skutočnosti, ktorými by namietal, rozporoval žalobcom uplatnené príslušenstvo, preto pokiaľ to urobil až v konaní pred krajským súdom a súčasne nepreukázal niektorý z dôvodov podľa ust. § 205a ods. 1 O. s. p., tak aj z tohto dôvodu nešlo o prípustný odvolací dôvod žalovaného, ktorý vzhľadom k vyššie uvedenému bol navyše uplatnený až po 15 dňovej zákonnej odvolacej lehote, a to na nariadenom ústnom pojednávaní pred krajským súdom dňa 19. 1. 2011. V zmysle uvedeného zhodnotenia preto len z odvolacích dôvodov žalovaného obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 7. júla 2010 (č. l. 110 - 115 spisu) mal krajský súd vymedzený rámec pre svoje konanie a pre vyhodnotenie záverov rozhodnutia okresného súdu.“

K námietke sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd „konštatoval iné skutkové zistenia ako okresný súd bez toho, aby sám vykonal dokazovanie“, odvolací súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol:

„Podľa ust. § 213 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Podľa ust. § 213 ods. 3 O. s. p. ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Na základe ust. § 213 ods. 3 O. s. p. krajský súd na nariadenom ústnom pojednávaní opakoval dokazovanie v rozsahu, ktorý je zachytený v zápisnici o ústnom pojednávaní,

predmetom ktorého boli všetky listinné dôkazy nachádzajúce sa v spisovom materiály, podania účastníkov, výpovede účastníkov, fotodokumentácia, fotografie žalobcu a výpoveď svedka p. J. P. Po zopakovanom dokazovaní v rozsahu celého spisového materiálu, súdneho spisu, krajský súd v nadväznosti k odvolacím dôvodom žalovaného ustálil, že záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa týkal dohody o vykonaní prác diela, a to úpravy podláh, náterov tak chodieb, ako aj schodiska, nachádzajúcich sa v budove súp. č. ..., umiestnenej na pozemku parc. č. KNC ... v kat. úz. Ž. Takýto rozsah a predmet diela vyplynul tak z výpovede žalobcu, ako aj žalovaného, jeho konateľa a pre vymedzený predmet plnenia bolo následne určujúce, či žalobca, ktorý bol nositeľom dôkaznej povinnosti, preukázal dohodu o výške ceny tohto diela, ktorá bola pôvodne vyúčtovaná faktúrou č. 19/2007 na sumu 68.818,- Sk (faktúra č. l. 8 spisu), t. z. v prepočte na platnú menu 2.284,34 Eur. V konečnom dôsledku, či vyššie vymedzený predmet diela bol dojednaný jednou dohodou alebo dvoma dohodami, nebolo určujúce, pretože žalobca bol povinný preukázať, aká výška ceny diela bola dohodnutá na tento predmet plnenia.

Podľa ust. § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka cena musí byť v zmluve dohodnutá alebo v nej musí byť aspoň určený spôsob jej určenia, ibaže strany v zmluve prejavia vôľu uzavrieť zmluvu aj bez tohto určenia.

Podľa ust. § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka objednávateľ je povinný zhotoviteľovi zaplatiť cenu dohodnutú v zmluve alebo určenú spôsobom určeným v zmluve. Ak nie je cena takto dohodnutá alebo určiteľná a zmluva je napriek tomu platná (§ 536 ods. 3), je objednávateľ povinný zaplatiť cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo v čase uzavretia zmluvy za obdobných obchodných podmienok.

Žalobca na tvrdenú cenu diela 68.818,- Sk nepredložil, neoznačil žiaden dôkaz, len svoje tvrdenie v tom, že z titulu požiadavky žalovaného boli vykonané povrchové úpravy aj na schodoch, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné navýšiť cenu diela a tá sa premietla vo faktúre č. 19/2007 na sumu 68.818,- Sk, ktorou sa k pôvodnej cene diela pripočítala cena prác a materiálov na schodoch (tieto tvrdenia žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu sú obsiahnuté v zápisnici o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 20. 5. 2010 na č. l. 52 spisu a na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 10. 6. 2010 na č. l. 74 rub spisu). Proti tomuto tvrdeniu žalobcu stálo tvrdenie žalovaného, ktorý namietal žalobcom vyúčtovanú cenu diela vo výške 68.818,- Sk podľa faktúry č. 19/2007

a uviedol, že cena diela bola dohodnutá v rozmedzí 25.000,- až 30.000,- Sk bez DPH. Žalobca na vyúčtovanú cenu diela 68.818,- Sk okrem svojej výpovede neoznačil ďalší dôkaz o tom, že v tejto výške došlo k dohode ceny diela so žalovaným, resp. že by sa malo jednať o cenu diela, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo k momentu, času uzavretia zmluvy o dielo so žalovaným za obdobných obchodných podmienok (§ 546 ods. 1 Obchodného zákonníka). Krajský súd po zopakovanom dokazovaní zhodnotil, že žalobca nepreukázal cenu diela na výšku 68.818,- Sk, t. z. na 2.284,34 Eur. Vzhľadom k uvedenému preto odvolací súd z vykonaných dôkazov dospel k záveru, že bola preukázaná len dohoda o výške ceny diela na 41.650,- Sk, t. z. 1.382,53 Eur, vyúčtovaná podľa faktúry č. 19/2007 (č. l. 32 spisu), t. z. dohodnutá cena 35.000,- + 19 % DPH = 6.650,- Sk. To, že v tejto výške 41.650,- Sk, t. z. 1.382,53 Eur bola urobená dohoda o cene diela medzi žalobcom a žalovaným, vyplývalo nielen z výpovede žalobcu, žalovaného, ale aj zo samotného správania žalovaného, ktorý pri doručení faktúry č. 19/2007 na sumu 41.650, Sk v liste zo dňa 20. 9. 2007 (č. l. 33 spisu) výšku účtovanej ceny diela nenamietal, len uvádzal, že z dôvodu neodstránenia závad diela nie je dielo odovzdané a až po jeho prevzatí bude cena zaplatená. Ani ďalšia písomná korešpondencia žalovaného zo dňa 7. 11. 2007 (č. l. 36 spisu), zo dňa 22. 1. 2008 (č. l. 43 spisu) nerozporela dohodu ceny diela 35.000,- Sk bez DPH, pričom žalovaný uvádzal, že túto cenu diela je ochotný zaplatiť po odstránení väd a odovzdaní diela. Krajský súd za aplikácie aj ust. § 153 ods. 1 O. s. p., uzavretého dôkazného stavu v zmysle vykonaného poučenia podľa § 120 ods. 4 O. s. p. pred okresným súdom a neoznačenia ďalších dôkazov v rámci odvolacieho konania v spojení s ust. § 211 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že medzi žalobcom a žalovaným bola preukázaná ako dohodnutá cena diela 41.650,- Sk, t. z. 1.382,53 Eur, pretože žalobca v rámci svojej dôkaznej povinnosti nepreukázal, že by bola dohodnutá iná cena diela, a to 68.818,- Sk, resp. že by táto cena mala byť obvyklou cenou diela.“

K námietke pasívnej legitímácie sťažovateľky krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol, že „nejde o relevantný odvolací dôvod. Opätovne sa poukazuje na zopakované dôkazy pred krajským súdom, písomné vyjadrenia účastníkov, samotné správanie, konanie, vystupovanie žalovaného, ktorý vo vyššie uvedenej písomnej korešpondencii adresovanej žalobcovi pri doručení faktúry č. 19/2007 na 41.650,- Sk

nevznášal námietku, že by nebol v zmluvnom vzťahu so žalobcom. Žalovaný len v písomných podaniach, ktoré predchádzali začatiu súdneho konania, žalobcovi oznamoval, že pre tvrdené neodstránenie väd nedôjde k úhrade ceny diela.“

K námietke sťažovateľky, že dielo žalobcu nie je riadne ukončené, odovzdané, a preto žalobca nemá nárok na cenu diela, krajský súd opätovne poukázal na samotné konanie sťažovateľky a v tejto súvislosti uviedol:

„Pokiaľ žalovaný poukazoval aj na svoje listy, a to zo dňa 20. 9. 2007, 7. 11. 2007 a zo dňa 22. 1. 2008, ktorými uplatňoval odstránenie väd diela, tak nevyhnutne k odovzdaniu tohto diela žalobcom do dispozície žalovanému došlo vzhľadom aj na následné tvrdenia žalovaného, že dielo vykonané žalobcom dal na opravu tretiemu subjektu. Za daného skutkového stavu krajský súd poukazuje na ust. § 555 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého k splneniu povinnosti žalobcu ako zhotoviteľa vykonať dielo došlo spôsobom umožnenia žalovanému ako objednávateľovi nakladať s predmetom tohto diela, t. z. žalovaný má dispozíciu s dielom. V zmysle uvedeného zhodnotenia potom nastala splatnosť ceny diela, ktorá bola preukázaná vo výške 1.382,53 Eur. K úplnosti je potrebné uviesť, že žalovaný v rámci svojej písomnej korešpondencie zasielanej žalobcovi v konečnom dôsledku, pri obdržaní faktúry č. 19/2007 na sumu 41.650,- Sk, nevzniesol k obsahovým údajom tejto faktúry žiadne námietky, t. z. ani k dátumu jej splatnosti dňa 12. 9. 2007, ktorý bol dátumom splatnosti ceny diela vyúčtovanej predmetnou faktúrou.“

K námietke sťažovateľky o nezohľadnení ňou tvrdenej vadnosti diela, ktoré realizoval žalobca, odvolací súd uviedol:

„Opätovne pre vyhodnotenie tejto odvolacej námietky žalovaného krajský súd poukazuje na písomné podania žalovaného zo dňa 20. 9. 2007, zo dňa 7. 11. 2007, zo dňa 22. 1. 2008, ktoré tvoria súčasť spisu, v ktorých žalovaný zvolil voľbu zodpovednostného nároku v rovine požiadavky odstránenia tvrdených väd žalobcom. Pri vadách diela platia primerane ust. § 436 až 441 Obchodného zákonníka tak, ako to vyplýva z ust. § 564 veta prvá Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 436, § 437 Obchodného zákonníka, t. z. tak pri porušení zmluvy podstatným, ako aj nepodstatným spôsobom sa vyžaduje postupnosť voľby

zodpovednostného nároku. Žalovaný požadoval od žalobcu odstránenie vád a zo žiadneho dôkazu žalovaného nevyplývalo, že by došlo k zmene voľby zodpovednostného nároku, t. z. z požiadavky o odstránenie vád na poskytnutie primeranej zľavy z ceny diela. Pokiaľ žalovaný zmenu voľby zodpovednostného nároku na zľavu z ceny diela neuplatnil, resp. takéto uplatnenie nepreukázal, tak nebol daný zákonný hmotnoprávny základ k tomu, aby v rámci obrany žalovaného boli vzaté do úvahy náklady, ktoré mal žalovaný vynaložiť v súvislosti s tým, že vady dal opraviť tretiemu subjektu. Vo väzbe na charakter voľby zodpovednostných nárokov, uvádzaných v ust. § 436, § 437 Obchodného zákonníka, nevyplýva spôsob zadania opravy vád diela tretiemu subjektu na náklady zhotoviteľa, v danom prípade žalobcu a ani takýto spôsob odstraňovania vád nebol medzi žalobcom a žalovaným dohodnutý. Je potrebné uviesť, že v súvislosti s dôkazmi predkladanými tak zo strany žalobcu, žalovaného, a to z fotodokumentácie, fotografií, výpovede svedka p. P., ktorého spoločnosť mala odstraňovať vady, objektívne súdu nebol daný k dispozícii nepochybný dôkaz, ktorým by bol zadokumentovaný stav výsledného plnenia žalobcu, a preto skutkovo v rámci prejednávanej a dispozičnej zásady sporového konania bolo na žalovanom dokázať rozsah, charakter vád diela, k čomu nedošlo. V danom štádiu je už dielo vykonávané žalobcom zásahom tretej osoby upravované. Krajský súd zdôrazňuje, že žalovaný v písomných podaniach adresovaných žalobcovi neuplatnil zodpovednostný nárok tak, že v prípade ak vady nebudú odstránené v určitej lehote, žiada právo zľavy z ceny diela, z ktorého dôvodu, pokiaľ žalovaný takto nepostupoval, nemohol byť ani daný zákonný podklad na zohľadnenie spôsobu, ktorý žalovaný zvolil, a to odstránenie tvrdených vád treťou osobou, spoločnosťou B., s. r. o. “

V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou sťažovateľkou proti žalobcovmu nároku odvolací súd uviedol, že „bolo podľa spisového materiálu zistené, že táto námietka bola uplatnená až po poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p., po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania, na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 10. 6. 2010, a to v podaní zo dňa 16. júna 2010 (č. l. 96 - 100 spisu). Touto námietkou premlčania sa odvolací súd zaoberal len z toho dôvodu, že pre jej posúdenie a vyhodnotenie nebolo potrebné otvárať skutkový stav, ktorý vyplýval z celého obsahu súdneho spisu. Opätovne krajský súd pre vyhodnotenie dátumu splatnosti ceny diela prihliadol na samotné správanie a konanie

účastníkov súdneho sporu, pretože ide o súkromnoprávny vzťah, v rámci ktorého je dôležitá vôľa účastníkov zmluvy. Pred vyvolaním súdneho sporu, doručením žaloby na Okresný súd Čadca dňa 1. 2. 2010, žalovaný vo vyššie uvedenej písomnej korešpondencii adresovanej žalobcovi nevzniesol námietku k splatnosti ceny diela, uvedenej vo faktúre č. 19/2007 na sumu 41.650,- Sk, s dátumom splatnosti 12. 9. 2007, preto z titulu takýmto spôsobom prejavenej zhodnosti vôle sporových strán bolo nevyhnutné vychádzať pri námietke premlčania vznesenej žalovaným z dátumu splatnosti ceny diela na sumu 41.650,- Sk, uvedenej vo faktúre č. 19/2007, t. z. z dátumu 12. 9. 2007. Takýto postup krajského súdu bol v súlade aj s ust. § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Podľa ust. § 392 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti).

Z ust. § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že vyššie citované zákonné ustanovenie je ustanovením kogentným, od ktorého sa strany nemôžu odchyliť, preto pri vyššie uvedenom zhodnotení bolo potrebné pri premlčacej dobe za základ zobrať dátum splatnosti 12. 9. 2007, uvedený vo faktúre č. 19/2007 na sumu 41.650,- Sk (č. l. 32 spisu).

Podľa § 397 Obchodného zákonníka vyplýva, že premlčacia doba je 4 roky, táto začala plynúť od dátumu splatnosti 12. 9. 2007, preto pri doručení žaloby na Okresný súd Čadca dňa 1. 2. 2010 nárok žalobcu na dôvodne preukázanú výšku ceny diela nebol premlčaný.“.

Vo vzťahu k časti požadovaného príslušenstva, a to 14,25 % úroku z omeškania ročne krajský súd uviedol, že „v zmysle aj vyššie uvedeného neboli dané relevantné odvolacie dôvody, preto krajský súd nemal splnený zákonný podklad k preskúmvaniu priznanej výšky úroku z omeškania. Vzhľadom k vzniku omeškania žalovaného, ktoré tu nastalo, zákonným dôsledkom takéhoto omeškania je oprávnenosť požadovať úrok z omeškania.“.

Podľa § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

V danom prípade podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že krajský súd postupoval v rozpore so znením § 213 ods. 3 OSP, a teda že sa natoľko odchyľil od jeho znenia, že by zásadne poprel jeho účel a význam. Postup, na základe ktorého odvolací súd dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako okresný súd na základe vykonania vlastného dokazovania, nemožno považovať za arbitrárny. Zodpovedá tiež skutočnosti, že krajský súd svoje odlišné skutkové a právne závery dostatočne zdôvodnil a označil dôkazy (ich obsah), z ktorých vyvodil, že zo strany sťažovateľky došlo k vzniku povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1 382,53 €, ktorá predstavuje žalobcom preukázanú cenu diela spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. septembra 2007 do zaplatenia.

K námietke nesprávneho hmotnoprávneho posúdenia veci („*priznanie ceny prác v rozpore s výslovným znením a účelom relevantnej právnej úpravy, najmä ust. §§ 548 ods. 1, 554 ods. 1, § 324 ods. 3 a 325 Obchodného zákonníka*“) ústavný súd v prvom rade uvádza, že čl. 46 ods. 1 ústavy a ani žiadna iná procesno-právna norma účastníkovi občianskeho súdneho konania negarantuje v procese dokazovania právo vyjadrovať sa k právnym záverom vo veci konajúceho súdu, ale len k jeho skutkovým záverom. Účelom dokazovania, v rámci ktorého má účastník právo vyjadrovať sa k vykonávaným dôkazom, a tak ovplyvňovať skutkové zistenia súdu, je úplné objasnenie skutkového stavu veci. Následné právne posúdenie dokazovaním ustáleného skutkového stavu je už vecou konajúceho súdu a účastník konania nie je oprávnený doň kvalifikovane zasahovať. Svoj odlišný právny názor totiž môže uplatniť prostredníctvom opravných prostriedkov alebo iných prostriedkov nápravy, ku ktorým patrí aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 106/08). Jej uplatnenie však prichádza do úvahy len vtedy, ak by právne závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V okolnostiach posudzovaného prípadu však ústavný súd nezistil, že by právne závery krajského súdu vyjadrené v namietanom rozsudku boli z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné.

Podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení sťažnosťou namietaného rozsudku krajského súdu je podaný jasný a zrozumiteľný výklad aplikovaného právneho predpisu (Obchodného zákonníka), ktorý obsahuje dostatočnú argumentáciu pre výrok meritórneho rozhodnutia o odvolaní. V namietanom rozsudku krajského súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, na základe čoho by ho mohol kvalifikovať ako ústavne neakceptovateľný. Sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je ani prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle, a taktiež ho nemožno označiť za arbitrárny, pretože podáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na všetky podstatné otázky, pre ktoré bol prvostupňový rozsudok potvrdený vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi sumu 1 382,53 € s príslušenstvom a prečo bol zmenou rozsudku okresného súdu vo výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi 901,81 € s príslušenstvom tento nárok žalobcu zamietnutý ako nedôvodný.

Vzhľadom na uvedené niet z ústavnoprávneho hľadiska dôvodu, aby sa spochybňovali závery namietaného odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v zopakovanom dokazovaní pred odvolacím súdom. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právnych názorov krajského súdu, keď navyše nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že krajský súd namietaným rozhodnutím sťažovateľke neodoprel spravodlivosť, ibaže jej uplatneným odvolacím námietkam nevyhovel, avšak skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie eventuálneho záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že

všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (IV. ÚS 245/2010).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti formulovala v zásade rovnaké námietky, ako vo svojom dovolaní. Úlohou ústavného súdu bolo preto preskúmať, či sa najvyšší súd ako dovolací súd s dovolacími námietkami sťažovateľky vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. Procesné podmienky dovolacieho konania upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je

prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru považoval za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľky v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. I Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv sumarizoval podstatnú časť konania pred súdmi prvého a druhého stupňa, ako aj obsah sťažovateľkou podaného dovolania, pričom uviedol, že sťažovateľka podala dovolanie proti namietanému rozsudku krajského súdu, ktorého prípustnosť „oprel[a] o ust. § 237 písm. f/ O. s. p... Čo do názoru o prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. poukázal[a] na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Obdo 43/2007, podľa ktorého k odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza aj v situácii, keď odvolací súd dospeje k iným skutkovým zisteniam ako súd 1. stupňa a na základe nich rozhodne, pričom vo veci nevykoná dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p.

Vo veci samej namieta, že súd sa nezaoberal otázkou kvality žalobcom vykonaných prác, čo mal podľa § 554 ods. 1, § 324 ods. 3 a § 325 Obch. zák. urobiť. Považuje

posúdenie tejto otázky podľa § 555 ods. 1 Obch. zák. za nenáležitú. Podľa jeho [jej] mienky odvolací súd nesprávne posúdil otázku dôkaznej povinnosti, ktorou zaťažil iba žalovaného, čím porušil aj zásadu kontradiktórnosti konania. Namieta, že žalobcovi prisúdil sumu 1 382,53 € na základe fa. č. 19/2007, ktorá neexistuje, čo považuje za nezlučiteľné so zákonom, pravidlami logiky a zdravého rozumu, pretože sa tak legalizuje daňovo a účtovne nevykázané plnenie. Rovnako odôvodňuje názor o nesprávnosti rozhodnutia o úroku z omeškania do 13. 9. 2007 ako aj určenie dňa dokončenia prác.

Namieta tiež nedostatok svojej pasívnej legitímácie.“.

Vychádzajúc z obsahu dovolania najvyšší súd formuloval na základe skutkového stavu prerokovanej veci svoje právne závery, pričom uviedol najmä toto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací preskúmal dovolanie žalovaného predovšetkým zo zreteľa jeho prípustnosti a jednomyselne zistil, že prípustné nie je.

Sám dovolateľ uviedol, že podľa § 238 ods. 4 O. s. p. prípustnosť dovolania vo veci nie je daná, pretože ide o dovolanie v obchodnej veci a právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, ktorý ku dňu podania návrhu dňa 1. 2. 2010 je 3 077 eur.

Žalovaný oprel preto prípustnosť dovolania o ust. § 237 písm. f) O. s. p. a uznesenie NS SR sp. zn. 3 Obdo 43/2007, podľa ktorého k odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza aj v situácii, keď dovolací súd dospeje k iným skutkovým zisteniam ako súd 1. stupňa a na základe nich rozhodne pričom vo veci nevykoná dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p.. Tento záver a konštatovanie odvolacieho súdu v inej veci však nijako na konanie odvolacieho súdu v tomto konaní však nijako nekonkretizoval, teda neuviedol, ktorým svojím postupom v tomto konaní mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom. Pokiaľ totiž mal na mysli, že odvolací súd neaplikoval ust. § 213 ods. 3 O. s. p., je táto jeho mienka nesprávna. Treba totiž poukázať na skutočnosť, že dovolateľ nesprávne cituje uznesenia odvolacieho súdu uviedol § 231 ods. 3 O. s. p. s namiesto ust. § 213 ods. 2 podľa zistenia odvolacieho súdu odvolací súd ust. § 213 ods. 2 O. s. p. aplikoval.

Predvolanie zo dňa 19. 11. 2010 na pojednávanie dňa 19. 1. 2011 na ktorom odvolací súd vyniesol napadnutý rozsudok, obsahuje výzvu, aby účastníci doniesli na toto

pojednávane listiny, ktoré sa na vec vzťahujú a nie sú dosiaľ v prvopise na súde. Aby predvolaný ak je to potrebné, urobil včas, ešte pred pojednávaním potrebné návrhy, aby súd zadovážil listiny a predmety obhliadky, ktoré má žalovaný alebo tretia osoba, alebo ktoré sú uložené na inom súde alebo orgáne. Rovnako účastníkov vyzval, aby navrhli na predvolanie svedkov, na ktorých sa chcú na pojednávaní odvolať. Na tomto pojednávaní sa zúčastnil konateľ žalovaného, aj jeho právna zástupkyňa. Táto uviedla, že „žalobca pri prvej fakturácii uplatňoval celkovú cenu 41 650 Sk. Konateľ žalovaného sa zameral na dokazovanie tvrdenia, že išlo o jednu dohodu. Na otázku predsedníčky senátu, či v predmetnej odvolacej právnej veci sporové strany označujú ďalšie dôkazy alebo skutkové tvrdenia, s ohľadom aj k vykonanému poučeniu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. právni zástupcovia účastníkov konania sa zhodne vyjadrili, že v predmetnej veci už dôkazy neoznačujú.

Na to súd vyhlásil uznesenie, ktorým nariadil opakovanie dôkazov a v jeho rámci špecifikoval dôkazy, s ktorými sa oboznamuje.

V zápisnici sa ďalej uvádza, že po zopakovanom dokazovaní na otázku predsedníčky senátu substitučný právny zástupca žalobcu a právna zástupkyňa žalovaného zhodne udávajú „My k zopakovaným dôkazom nemáme žiadne stanoviská, vyjadrenia.“

Obsah zápisnice z pojednávania na ktorom odvolací súd vyhlásil aj napadnutý rozsudok teda jednoznačne preukazuje, že odvolací súd aplikoval ust. § 213 ods. 2 O. s. p.

Podľa § 213 ods. 2 O. s. p. ak má odvolací súd za to, že súd 1. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že musí ísť o opakované už vykonané dokazovanie a že ho odvolací súd môže zopakovať len ak sa domnieva, že súd 1. stupňa na základe dôkazov, ktoré vykonal k nesprávnym skutkovým zisteniam dospel. To značí, že odvolací súd musí zopakovať dôkazy, ktoré podľa jeho mienky súd 1. stupňa vyhodnotil nesprávne, čo viedlo následne aj k neprávnomu rozhodnutiu vo veci.

V komentári k tomuto ustanoveniu (Števček/ Ficová a kol. C. H. Bech Praha str. 633 sa uvádza, že „toto ustanovenie znamená, že odvolací súd môže znovu vykonať len niektoré z tých dôkazných prostriedkov, ktoré už raz vykonal súd v rámci konania na prvom stupni, pričom opakovanie dokazovania môže odvolací súd len vtedy, ak je toho názoru, že súd

1. stupňaospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd totiž nemôže dôkazné prostriedky iba zhodnotiť inak ako ich zhodnotil súd 1. stupňa ale na to, aby ich inak zhodnotil, musí ich v odvolacom konaní opäť vykonať.

Z odôvodnenia prípustnosti dovolania je zrejmé, že dovolateľ tento obsah zápisnice z pojednávania nezohľadnil.

V uznesení nariaďujúcom opakovanie dôkazov sa ako opakovaný dôkaz uvádza aj faktúra č. 19/2007 na sumu 41 650 Sk. Túto faktúru spomína aj právna zástupkyňa žalovaného na odvolacom pojednávaní, keď odôvodňuje správnosť svojho tvrdenia, že išlo o jednu a nie dve dohody o vykonaní prác, avšak po zopakovaní dokazovania aj týmto dôkazom nemala k nemu žiadne pripomienky. Z tohto konania a postupu súdu nijako nemožno konštatovať, že by bol súd svojím postupom žalovanému odňal možnosť konať pred súdom.

Ust. § 6 O. s. p. ukladá súdu, aby v konaní postupoval v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. K procesným nástrojom, ktoré vedú súd k rýchlemu a účinnému postupu v konaní je aj ust. § 213 ods. 2 O. s. p., ktorý odvolací súd v konaní aplikoval a ako z cit. zápisnice vyplýva, právny zástupca žalovaného bol pri jeho aplikácii vedome nečinný.

Súd nemá procesné nástroje na to, aby mohol účastníkov vrátane ich právnych zástupcov k súčinnosti donútiť. Účastníkov vedie k súčinnosti vedomie, že následky svojej nečinnosti budú znášať a že nevyhnutným následkom pasivity je prípadný neúspech v spore.

Na tomto základe dovolací súd konštatoval, že odvolací súd svojím postupom neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Keďže nezistil ani iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. dovolací súd v súlade s ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolanie odmietol.»

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ňou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec

boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že „závery najvyššieho súdu, odvodené od ust. § 213 ods. 2 O. s. p. zakladajú celkovú zmätočnosť rozhodnutia“, ústavný súd zistil, že najvyšší súd v namietanom uznesení cituje § 213 ods. 2 OSP v súvislosti so svojim záverom, podľa ktorého bolo jednoznačne preukázané, že toto ustanovenie odvolací súd aplikoval, v skutočnosti najvyšším súdom citované znenie tohto ustanovenia svojim obsahom zodpovedá § 213 ods. 3 OSP [„Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám“ (podľa právnej úpravy účinnej do 14. októbra 2008 cit. znenie upravoval § 213 ods. 2 OSP, pozn.)].

Vzhľadom na požiadavku materiálneho chápania základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci ústavný súd konštatuje, že uvedené formálne pochybenie najvyššieho súdu (nesprávna citácia aplikovaného ustanovenia OSP, pozn.) nedosahuje takú intenzitu, že by na jeho základe bolo možné dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. Z citovanej časti namietaného uznesenia možno vyvodit', že najvyšší súd svoj záver, že dovolanie sťažovateľky v danom prípade nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní namietaného uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavou akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľky a na tomto základe odmietol dovolanie ako neprípustné.

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 18/2011 z 9. augusta 2011 je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto sťažnosť aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2012